

νην τῆς ἀποκαλύψεως ταύτης εἶναι, νὰ μετανοήσῃ καὶ πιστεῦσῃ εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τοῦ ὁποίου τὸ αἷμα δύναται νὰ καλύψῃ πάσας τὰς σελίδας τοῦ θείου τούτου φωνογράφου, ὥστε πάντες οἱ λόγοι καὶ τὰ διανοήματα αὐτοῦ νὰ μὴ δύνανται νὰ ἀναπαραχθῶσι καὶ νὰ γείνωσι γνωστὰ εἰς τοὺς ἄλλους.

ΜΥΡΤΙΣ.

Λήγημα τοῦ πρώτου αἰῶνος μ. Χ.

(Ἰδὲ προηγούμενον φύλλον.)

Ἡμέραι τινὲς παρῆλθον, ἀλλ' ἡ Μύρτις ἀντὶ νὰ ἀναλάβῃ, ἔγεινε χειρότερα. Ἐν τῷ μεταξῷ, προσκληθέντος καὶ ἱατροῦ, καὶ ἐπειδὴ ὁ βίος ἐν Κορίνθῳ ἦτο πολυδάπανος, τὸ χρηματικὸν ποσόν, τὸ ὁποῖον ὁ Ἀνίκητος εἶχεν ἀφίσει μὲ τὴν Φελίκιταν, ἐξηντλήθη ἐντελῶς, ἡ δὲ χήρα ἠναγκάσθη νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν συνδρομὴν τῶν φίλων τῆς, ἵνα μὴ στερηθῇ ἡ ἀσθενὴς τῆς ἀναγκαίας τροφῆς καὶ περιποιήσεως.

—Αἱ ἀνάγκαι σας, εἶπεν ἡ χήρα εἰς τὴν Φελίκιταν, θὰ πληρωθῶσι, διότι ὅχι μόνον ἡ Ἐκκλησία παρέχει βοήθειαν ἀλλὰ καὶ ἡ εὐγενὴς ἀδελφὴ Ἀντιγόνῃ, ἡ ὁποία ἦτο ἐδῶ προχθές, ἔχει τὴν ἀρχὴν ὅτι τὰ πλοῦτῃ τῆς πρέπει νὰ τὰ μεταχειρίζεται πρὸς ὄφελος τῶν πτωχοτέρων ἀδελφῶν.

—Ὁ κύριός μου, εἶναι εὐγενὴς Ῥωμαῖος, καὶ θὰ σὲ ἀνταμείψῃ διὰ τὴν περιποίησίν σου.

—Δὲν τὸ κάμνομεν δι' ἀνταμοιβήν, ἀπεκρίθη ἡ χήρα· ὁ Θεὸς μας εἶναι Κύριος τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς καὶ δὲν θὰ μᾶς ἀφήσῃ νὰ στερηθῶμεν οὐδενός.

Ἡ Ἀντιγόνῃ τῷ ὄντι ἔστειλε σινδόνας λινὰς, καὶ ἐνδύματα διὰ νὰ ἀλλάξῃ ἡ ἀσθενὴς, καὶ καὶ ἑκάστην ἤρχετο φέρουσα σταφύλια καὶ ῥόδια καὶ ἀναψυκτικὰ ἄλλ' οὐδέποτε εἰσῆρχετο εἰς τὸ δωμάτιον, διότι ὁ ἱατρὸς εἶχεν ἀποφανθῇ ὅτι ὁ πυρετὸς τῆς Μύρτιδος ἦτο μiasματικός, καὶ ἡ κυρία ἐφοβέιτο μήπως μεταδώσῃ τὴν νόσον εἰς τὰς ἄλλας οἰκίας, εἰς τὰς ὁποίας ἐπεσκέπτετο ἀσθενεῖς καὶ τεθλιμμένους.

Ἐπὶ τέλους ὅμως ἐκόπασεν ἡ νόσος καὶ ἡ Μύρτις εἰσῆλθεν εἰς ἀνάρρωσιν. Μαθοῦσα παρὰ τῆς Φελίκιτας πόσον τὴν εἶχε περιποιηθῇ ἡ Ἀντιγόνῃ, ἐζήτησε νὰ τὴν ἴδῃ διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ, ἀλλ' ἤκουσε μὲ λύπην τῆς, ὅτι καὶ αὐτὴ εἶχεν ἀσθενήσει, ὅχι μὲ πυρετόν, ἀλλὰ μὲ χρονίαν τινὰ ἀδυναμίαν, ἡ ὁποία τῆς εἶχεν ἐπέλθῃ πρὸ ἐτῶν ἕνεκα δυστυχίας τινὸς καὶ λύπης.

—Λύπης; ἐπανέλαβεν ἡ Φελίκιτα, βεβαίως ἡ εὐγενὴς κυρία δὲν θὰ ὑπέφερέ ποτε δυστυχίαν καὶ λύπην!

—Ἵπέφερε καὶ πολὺ· μάλιστα ὑπέστη τὰ πάντα ἵνα ἀκολουθήσῃ πιστῶς τὴν ἀλήθειαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,» ἀπήντησεν ἡ χήρα.

—Λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς οὗτος εἶναι ὁ Θεὸς σας, καὶ εἰσθε ἀπὸ τὴν αἵρεσιν τῶν Ναζωραίων;

—Ναί, ἀλλὰ καλούμεθα Χριστιανοί.

—Χριστιανοὶ ἢ Ναζωραῖοι, ποτὲ δὲν θὰ σὰ ἐχθρεύωμαι πλέον, ἀπήντησεν ἡ Φελίκιτα, μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της·» ἐκάματε δι' ἡμᾶς ὅσα κανεῖς ἄλλος δὲν θὰ ἔκαμνε, καὶ ἐλπίζω ὅτι ἡ κυρία Ἀντιγόνῃ θὰ ἀναλάβῃ πρὶν ἀναχωρήσωμεν διὰ νὰ τῆς ἐκφράσωμεν τὴν εὐγνωμοσύνην μας.»

Ἡ Φελίκιτα μέχρι τοῦδε δὲν εἶχε λάβει εἰδῆσιν· τινὰ ἐξ Ἀθηνῶν καὶ εἶχε μεγάλην ἀνησυχίαν διὰ τοῦτο. Ἦδη ὅμως ἐφθασεν ὁ Ἀνίκητος διὰ νὰ ἴδῃ ἂν αἱ γυναῖκες ἡδύναντο νὰ ἐπανεέλθουν. Οὕτω δὲ ἀνεχώρησαν ἐκ Κορίνθου, ἐνῷ ἡ Ἀντιγόνῃ ἐκείτο ἀκόμῃ ἐπὶ κλίνης ἀσθενείας μὴ δυναμένη οὐδένα νὰ ἴδῃ.

ΚΕΦ. ΙΑ'.

Ὁ Ἀνίκητος ἔφερε κακὰς ἀγγελίας ἐξ Ἀθηνῶν εἰς τὰς δύο δούλας. Ὁ κύριός των εἶχεν ἐπανελθῇ ἐκ Ῥώμης, φέρων καὶ τὴν Κλαυδίαν μαζί του· ἀλλὰ πρὶν ἀναχωρήσῃ ἐκ Ῥώμης εἶχεν ἀσθενήσει τόσο βαρέως, ὥστε ἡ παλαιὰ φίλη τῆς οἰκογενείας Ἰουλίαν, τὴν ὁποίαν ἐγνωρίσαμεν εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ διαστήματος τούτου, ἀπεφάσισε νὰ τὸν συνοδεύσῃ μέχρις Ἀθηνῶν διὰ νὰ τὸν περιποιηθῇ.

Ἡ Φελίκιτα ἐγνώριζεν ὅτι ἡ Ἰουλίαν εἶχεν ἀλλάξῃ τὴν θρησκείαν τῆς καὶ γίνετο χριστιανή· καὶ ἐθαύμασε μὲ τὴν τόσῃ γενναϊότητά της, ὥστε νὰ ἀναλάβῃ τὴν περιποίησιν ἀσθενῶν πασχόντων ἐκ τοῦ *λοιμοῦ*, (διότι τοιαύτη ἦτο ἡ ἀσθένεια τὴν ὁποίαν ὁ Βιργίνιος εἶχε λάβει ἀπὸ τὴν Κόρην του Κλαυδίου).

Μὲ ὅλα τὰ πλοῦτῃ των, τόσο ἐστεροῦντο σὶ ἀσθενεῖς οὗτοι πάσης βοηθείας ὥστε, ἐάν δὲν ἀνελάμβανε τόσο γενναίως ἡ Ἰουλίαν τὴν περίθαλψιν των, θὰ ἀπώλλυντο κακὴν κακῶς διότι πάντας τοὺς εἶχον ἐγκαταλείψει ἐκτὸς αὐτῆς καὶ μιᾶς πιστῆς δούλης τῆς.

—Καὶ αὐτὴ ἡ δούλη ἦτο μία τυφλὴ Ἑβραία ἐπρόσθεσεν ὁ Ἀνίκητος, διηγούμενος τὰ ἀνωτέρω.

—Λοιπὸν ἡ Κλαυδία εἶναι καλλίτερα; ἠρώτησεν ἡ Μύρτις.

—Ναί, χάρις εἰς τὴν Ἀφροδίτην.

—Καὶ ὁ κύριός μας;

—Οἱ θεοὶ νὰ μᾶς φυλάξουν ἀπὸ ἀσθένειαν ὡς τὴν ἰδικὴν του, ἀπήντησεν ὁ Ἀνίκητος σο-

βαρῶς. Εἶναι μὲν καλλίτερον, ἀλλὰ φοβοῦμαι ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ἀναλάβῃ.»

“Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἡ Μύρτις, ἀναλαβοῦσα ἤδη ὅλας τὰς δυνάμεις της, ἐπα- νῆλθεν εἰς τὴν προτέραν της θέσιν ὡς ἰδιαιτέρα θαλαμηπόλος τῆς Βαλερίας, ἐνῶ ἡ Φουλβία ὑπη- ρέτει τὴν Κλαυδίαν της, τὴν Ἰουλίαν, διότι ἡ τυφλὴ δούλη δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκτελῇ ὅλα τὰ χρέη θαλαμηπόλου. Ἐν τῶν πρώτων καθηκόν- των τῆς Μύρτιδος ἦτο, ὡς τὸ πρότερον, νὰ στο- λίσῃ μὲ ἄνθη τὸ ἄγαλμα τῆς Φλώρας.

Ἀργὰ καὶ μὲ δισταγμὸν ἐξῆλθεν εἰς τὸν κη- πον νὰ κόψῃ, τὰ ἄνθη τὰ ὅποια ἡ Βαλερία εἶχε διατάξει. Ἡ πίστις της εἰς τὴν θρησκείαν τῶν Χριστιανῶν εἶχεν ἤδη γείνη ἰσχυροτέρα καὶ ἐναρ- γεστέρα, καὶ εἶχεν ἤδη τὴν ἰσχυράν πεποίθησιν ὅτι δὲν ἔπρεπε πλέον νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν λα- τρεῖαν τῶν ψευδῶν τούτων θεῶν. Ἀλλὰ πῶς νὰ εἴπῃ τοῦτο εἰς τὴν Βαλερίαν; Εἶχεν ἤδη σχη- ματίσει ἀγάπην εἰλικρινῇ διὰ τὴν κυρίαν της, ὅθεν καὶ τόσῳ περισσύτερον ἐφοβεῖτο νὰ τὴν δυσαρεστήσῃ. (Ἀκολουθεῖ)

ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΑΙ ΖΩΗ.

‘Ο βοῦς ὑπάγει πρὸς σφαγὴν.
‘Ο πίθηξ πρὸς παγίδα.
Καὶ τ’ ὄπλον ῥίπτει εἰς τὴν γῆν
Νεκρὰν, κωφὴν Ἀσπίδα.

Καὶ εἰς τὸν βρόχον ἡ δορκὰς
Ἐὰν μωρῶς ἐμπέσῃ,
Εἰς χεῖρας τότε φονικὰς
Καὶ τὴν ζωὴν θὰ σβέσῃ.

Καὶ τὸ πτηνὸν καὶ ὁ ἰχθὺς
Καλὴν τροφὴν εὐρίσκουν
Ἐν τοῖς δικτύοις, ἀλλ’ εὐθὺς
Οἰκτρότατ’ ἀποθνήσκουν.

Κὺ’ ἄνθρωπος, φεῦ! ἀτυχῶς
Μωρός, καθὼς τὰ κτήνη,
Τὸν ἑαυτὸν του πολλαχῶς
Οἰκτρότατ’ ἀποκτείνει.

Ἐμπίπτων εἰς τοῦ Σατανᾶ
Τὴν φυσικὴν παγίδα.
Ἐξ ἧς καρπούτ’ ἔλεεινά
Τὸν θάνατον μερίδα.

Ἄλλ’ ἵνα ζήσωμεν, Χριστὸς
Ἐπὶ τοῦ ξύλου θνήσκει,
Εἰς ὃν ζωὴν καὶ ὁ πιστὸς
Αἰώνιον εὐρίσκει.

Ἐν Πειραιεῖ 18 (9)

ΜΑΡΙΑ ΚΕΝΤΟΥΡΗ.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ ΥΠΟ ΤΗΣ ΠΑΠΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ.

Ἡ Παπικὴ ἐκκλησία ἔχει διαφόρους ἐκδόσεις τῆς Ἀγίας Γραφῆς, ἀλλ’ ἅπασαι εἶναι μεταφρά- σεις τῆς Βουλγάτας, ἥτις καὶ αὕτη εἶναι μετά- φρασις ἄλλης μεταφράσεως· ἐγένετο δὲ πρὸς δι- ἄφορον ἐκείνης σκοπὸν.

Ἡ λατινικὴ μετάφρασις, ἥτις φέρει τὸ ὄνο- μα τοῦτο—Βουλγάτα—εἶναι ἐκδοσις πολὺ ἀρ- χαία, γενομένη κατὰ τὸν 4ον μ. Χρ. αἰῶνα. Εἶ- ναι δὲ ἀναθεώρησις τῆς ὑπὸ τοῦ Ἱερωνύμου ἄλλης ἔτι ἀρχαιοτέρας ἐκδόσεως, εἰς τὴν ἀρχικὴν της δὲ μορφήν εἶναι πολὺ χρήσιμος εἰς τοὺς λογίους. Ἀλλ’ αὕτη δὲν εἶναι ἡ Βουλγάτα, ἐκ τῆς ὁποί- ας αὗται αἱ Καθολικαὶ ἐκδόσεις ἐγένοντο. Αὗται ἐγένοντο ἐκ μιᾶς ἐκδόσεως, ἥτις καθιερώθη ὑπὸ τῆς ἐν Τριδέντῳ Συνόδου 1546 καὶ μετέπειτα ἐξε- δόθη ὑπὸ τοῦ Πάπα Σέξτου τοῦ 5ου καὶ τε- λευταῖον ὑπὸ τοῦ Πάπα Κλήμεντος τοῦ 8ου τὸ 1592 καὶ εἶναι γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα «Κλημεν- τινὴ Βουλγάτα», ἐξ αὐτῆς, δὲ ἐξεδόθησαν ὅ- λαι αἱ Παπικαὶ Βουλγάται, αἵτινες ὑπάρχουσιν ἐν χρήσει ἐν τῇ Παπικῇ ἐκκλησίᾳ σήμερον.

Ἡ Βουλγάτα αὕτη διαφέρει ἀπὸ τὴν τοῦ Ἱε- ρωνύμου ἀρχαίαν Βουλγάταν, διότι ἔχει πλῆθος προσθηκῶν, ἀφαιρέσεων καὶ μεταβολῶν, αἵτινες ἐγένοντο διὰ νὰ δώσωσι θεῖον κύρος εἰς τὰς δια- φόρους πλάνας καὶ διαφθοράς τῆς Παπικῆς ἐκ- κλησίας, ἐπομένως δὲν δύναται νὰ ἔχῃ τὸ προσ- ῆκον κύρος.

ΝΕΟΝ ΕΙΔΟΣ ΕΜΠΟΡΙΟΥ.

Εἰς τὴν Μαντζουρίαν ἢ Μογγολίαν τῆς Σινικῆς αὐτοκρα- τορίας μέρος τῆς νυμφικῆς προικὸς συνίσταται εἰς ἀριθμὸν τινα σκύλων, ἀναλόγως τῆς κοινωνικῆς θέσεως τῆς νύμφης. Ἡ καλλιέργεια τῶν κυνῶν εἰς τὴν χώραν ἐκείνην, ὅπως ἡ τῶν προβάτων καὶ αἰγῶν εἰς ἄλλα μέρη, εἶναι πολὺ ἐκτετα- μένη καὶ ἀποφέρει μεγάλα κέρδη εἰς τοὺς κυρίους αὐτῶν.

Ἡ Μαντζουρία εἶναι χώρα ψυχροτάτη καὶ πολλάκις κατὰ τὸν χειμῶνα τὸ ψυχρὸς ἀνέρχεται μέχρι τοῦ 62 βαθμοῦ κα- τωθεν τοῦ βαθμοῦ, καθ’ ὃν τὸ ὕδωρ γίνεται πάγος, τὰ ζῶα ἐπομένως τὸ ζῶντα εἰς τὰ κλίματα ἐκεῖνα, ὅπως εἰς ὅλα τὰ ψυχρὰ κλίματα, εἶναι προμηθευμένα μὲ παχείας γούνας χάριν δὲ τῶν γουναρικῶν τούτων οἱ κάτοικοι τρέφουσι καὶ περι- ποιοῦνται μεγάλας ἀγέλας σκύλων.

ὑπὸ τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ κλιματος αἱ τρίχες τῶν σκύλων τούτων γίνονται πολὺ μακραὶ περὶ δὲ τὰς ρίζας αὐτῶν ἐκ- φύεται πυκνὸς καὶ μαλακὸς χυρὸς, ὅστις καθιστᾷ τὴν γού- ναν θερμοτάτην, ἐνῶ αἱ μακრაὶ καὶ ὑαλιστεραὶ τρίχες δι- δουσιν εἰς αὐτὴν ὅψιν λαμπράν.

Οἱ σκύλοι οὗτοι σφάζονται τὸν χειμῶνα κατὰ χιλιάδας, τὰ δὲ δέρματα παρασκευαζόμενα, μεταφέρονται εἰς τὰς δια- φόρους ἀγοράς πρὸς πώλησιν.

Οἱ ἰδόντες τοὺς κύνας τούτους λέγουσιν, ὅτι εἶναι ἐκ τῶν ὠραιοτάτων καὶ νοημονεστάτων ἐν τῷ κόσμῳ.